

Arrest

nr. 133 469 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. KASONGO, die loco advocaat C. BOSSERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2014 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals (...) binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 7, alinea 1 :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ; betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een visum.

Artikel 61/4, §2, 1° de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft genomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433 quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77 bis.

04/12/2013 : Betrokkene werd op aangetroffen in een massagesalon te Zonhoven (pv HA.I2.007468.14) 11/03/2014 en 09/05/2014 : schrijven van Mevrouw J, Procureur des Konings bij het parket van de procureur des konings te Dendermonde, waarin ons meegedeeld werd dat betrokkene niet langer beschouwd wordt als slachtoffer van mensenhandel. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Zij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en zij over een gebonden bevoegdheid beschikt, waardoor zij, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, niet anders kan dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij af te geven, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort voorzien van een visum.

2.2. De Raad wijst er evenwel op dat, zoals uit de bespreking onder punt 3 zal blijken, verwerende partij ten onrechte is overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de rechtsgrond waarop dit bevel werd genomen niet van toepassing is. De exceptie van de verwerende partij dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

« Schending van de materiële motiveringsplicht, in het bijzonder van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, en van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen deze beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de voormelde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het principe van de materiële motiveringsplicht benadrukt dat elke administratieve akte gebaseerd moet zijn op exacte, pertinente en draagkrachtige juridische en feitelijke overwegingen (RvS 13 mei 2002, nr. 106.506, T.Vreemd. 2003, afl. 1, 67; T.Vreemd. 2002, afl. 3, 325, noot D. VANHEULE; RvS 29 maart 2005, nr. 142.713).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig

moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie bv. RvS 2 februari 2007, nr. 167.407; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV 14 juni 2011, nr. 63.036, T.Vreemd. 2011, afl. 4, 352, noot X.) Daarbij dient het opgeworpen middel eveneens te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële (naast de formele) motiveringsplicht.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is gebaseerd op een loutere verwijzing naar enkele artikelen uit de Wet van 15 december 1980, zonder dat een grondige en concrete analyse wordt gemaakt van de specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt.

Meer bepaald luidt de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt (stuk 19):

“Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een visum

Artikel 61/4 §2 1° de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft genomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis.

04/12/2013: betrokkene werd op aangetroffen in een massagesalon te Zonhoven (pv HA.I2.007468.14)

11/03/2014 en 09/05/2014: schrijven van Mevrouw J, Procureur des Konings bij het parket van de procureur des konings te Dendermonde, waarin ons meegedeeld werd dat betrokkene niet langer beschouwd wordt als slachtoffer mensenhandel.”

Dit is de bestreden beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt in ieder geval dat de bestreden beslissing op zeer summiere wijze werd genomen, zonder dat deze “met redenen omkleed” is en bijgevolg dus niet op “afdoende” wijze gemotiveerd.

In casu wordt er louter verwezen naar enkele wettelijke bepalingen en wordt op uiterst summiere wijze gewag gemaakt van enkele documenten, zonder dat grondiger wordt ingegaan op de inhoud van deze documenten.

Verzoekster heeft er dus het raden naar op basis van welke concrete elementen de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing heeft genomen.

Nochtans stelt de rechtspraak van de Raad van State duidelijk dat van de rechtsonderhorige, in casu verzoekster, niet kan verwacht worden dat deze zelf op zoek gaat naar de motieven waarop een welbepaalde beslissing werd genomen en als dusdanig navraag gaat doen bij de verschillende instanties die voorafgaandelijk geconsulteerd werden en die de beslissende instantie tot haar beslissing hebben gebracht (zie bv. RvS 7 november 2006, nr. 164.445, NJW 2007, afl. 173, 933, noot S. LUST).

Daarenboven heeft verzoekster op geen enkele andere wijze kennis gekregen van eventuele motieven waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd.

Daarenboven worden uit de voormelde gegevens verkeerde conclusies getrokken, omdat niet wordt aangetoond dat verzoekster uit eigen beweging opnieuw contact zou hebben gezocht met de vermoedelijke plegers van de voormelde misdrijven.

Immers werd zij medio 2008 aangetroffen in een Thais massagesalon te Wetteren, terwijl de bestreden beslissing vermelding maakt van een ander salon, gelegen te Zonhoven. Het is dienaangaande volledig onduidelijk en niet bewezen dat verzoekster hier dezelfde personen heeft gecontacteerd die verdacht werden van mensenhandel binnen het onderzoek dat werd gevoerd door het parket te Dendermonde. Dit lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk, gelet op de zeer aanzienlijke afstand tussen Wetteren en Zonhoven (> 125 km).

Verzoekster werd bovendien op geen enkele wijze in kennis gesteld van het feit dat er klaarblijkelijk een probleem was gerezen. Zij heeft nooit enig proces-verbaal gezien, noch werd zij op de hoogte gebracht van de beslissing die de Procureur des Konings te Dendermonde meende te moeten nemen.

Daags voor het verstrijken van de verblijfstitel die haar werd toegekend ex de artikelen 61/2-61/5 van de Wet van 15 december 1980, heeft Payoké verzoekster louter mondeling meegedeeld dat zij de begeleiding hadden stopgezet, dit zonder enige bijkomende informatie en dit zonder aan verzoekster de mogelijkheid te hebben geboden één en ander uit te klaren, dan wel haar verblijfsstatuut opnieuw te organiseren.

Voorts is het gemaakte verwijt aan het adres van verzoekster dat zijn niet beschikt over een paspoort met een geldig visum ongegrond, aangezien zij sedert 2008 ononderbroken in België heeft gewoond en geleefd, dit op een legale wijze d.m.v. de verstrekte verblijfstitel.

Er is aldus geen enkele reden geweest waarom zij een visum zou moeten hebben voorzien op haar paspoort.

Uit het samenlezen van alle voormelde argumenten, dient te worden geconcludeerd dat het eerste middel ter ondersteuning van het beroep tot schorsing en nietigverklaring vanwege verzoekster ernstig is.

Er anders over oordelen maakt een schending uit van de materiële motiveringsplicht, in het bijzonder artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, en van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende

de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

Immers, hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen.

Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkend overheidspersoon tot een dergelijke beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd (A. VAN MENSEL, Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mys&Breesch, 1997, 400-401).

Het eerste middel is bijgevolg ernstig en gegrond. »

3.2. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ; zij is immers niet in bezit van een paspoort voorzien van een visum. Voorts wordt gewezen op artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en de verschillende vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekende partij opnieuw werd aangetroffen in een massagesalon en het feit dat door het parket werd meegedeeld dat verzoekende partij niet langer beschouwd wordt als slachtoffer van mensenhandel.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Verzoekende partij betoogt dat uit de gegevens waarop de verwerende partij zich steunt, verkeerde conclusies worden getrokken omdat niet wordt aangetoond dat zij uit eigen beweging opnieuw contact zou hebben gezocht met de vermoedelijke plegers van de voormelde misdrijven. Het gaat immers niet om dezelfde personen die verdacht worden van mensenhandel. In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij na op deze grieven van verzoekende partij in te gaan. Zij verwijst enkel naar de objectieve informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij sinds 15 december 2008 in bezit was van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (A-kaart), jaarlijks verlengd, in het kader van de artikelen 61/2 tot 61/5 van de vreemdelingenwet.

Deze artikelen luiden als volgt :

« Artikel 61/2

§ 1

Indien de politie- of de inspectiediensten over aanwijzingen beschikken dat een vreemdeling het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, verwittigen zij onmiddellijk de minister of zijn gemachtigde, brengen zij de vreemdeling op de hoogte van de mogelijkheid om een verblijfstitel te verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten die belast zijn met het onderzoek naar of de vervolging van deze misdrijven en brengen zij hem in contact met een door de bevoegde overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers van deze misdrijven.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde stelt de in § 1 bedoelde vreemdeling, die niet beschikt over een verblijfstitel en die begeleid wordt door een door de overheid erkend centrum dat gespecialiseerd is in het onthaal van slachtoffers, in het bezit van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 45 dagen ten einde hem de kans te geven een klacht in te dienen of verklaringen af te leggen met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf voorzien in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°.

De in het eerste lid bedoelde vreemdeling, die jonger is dan achttien jaar en het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, hetzij zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen, wordt dadelijk in het bezit gesteld van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument. Tijdens de hele procedure wordt naar behoren rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Indien de in eerste lid bedoelde vreemdeling onmiddellijk een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, kan het gespecialiseerd onthaalcentrum dat hem begeleidt aan de minister of zijn gemachtigde vragen om hem dadelijk in het bezit te stellen van het in artikel 61/3, § 1, voorziene tijdelijk verblijfsdocument.

§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan op elk moment beslissen om de in § 2 voorziene termijn te beëindigen indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van de misdrijven bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis alsmede indien hij wordt beschouwd als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 61/3

§ 1

De minister of zijn gemachtigde stelt de in artikel 61/2, § 1, bedoelde vreemdeling die, tijdens de in artikel 61/2, § 2, eerste lid, bepaalde termijn, een klacht heeft ingediend of verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de personen of de netwerken die zich schuldig zouden gemaakt hebben aan het misdrijf bedoeld in 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, in het bezit van een verblijfsdocument met een geldigheidsduur van maximaal drie maanden.

De Koning bepaalt het model van het tijdelijk verblijfsdocument.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde verzoekt de procureur des Konings of de arbeidsauditeur hem voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het overeenkomstig § 1 afgegeven verblijfsdocument mee te delen of betrokken vreemdeling nog kan beschouwd worden als een slachtoffer van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis onder de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, of het onderzoek of de gerechtelijke procedure nog loopt, hij blijk geeft van bereidheid tot medewerking en hij alle banden met de vermoedelijke daders van deze misdrijven heeft verbroken.

De in het eerste lid voorziene verblijfsdocument kan voor één enkele nieuwe periode van maximaal drie maanden worden verlengd indien dit nodig is voor het onderzoek of indien de minister of zijn gemachtigde, rekening houdend met de elementen van het dossier, van oordeel is dat dit opportuun is.

§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan op elk moment beslissen om de machtiging tot verblijf te beëindigen indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van de misdrijven bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis alsmede indien hij wordt beschouwd als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 4

De vreemdeling moet proberen zijn identiteit te bewijzen door zijn paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel of door zijn nationale identiteitskaart over te leggen.

Artikel 61/4

§ 1

De minister of diens gemachtigde machtigt de in artikel 61/3, § 1, bedoelde vreemdeling tot een verblijf voor een periode van zes maanden indien de procureur des Konings of de arbeidsauditeur hem bevestigen dat het onderzoek of de gerechtelijke procedure nog loopt, dat de vreemdeling blijk geeft van zijn bereidheid tot medewerking en op voorwaarde dat de vreemdeling alle banden met de vermoedelijke plegers van de misdrijven voorzien in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of artikel 77bis heeft verbroken en hij geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van de verblijfstitel die dit bewijst gebeuren in overeenstemming met de bepalingen van artikel 12. De geldigheidsduur van de verblijfstitel en de verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel worden vastgesteld door artikel 13, § 1, zesde lid, en § 2.

§ 2

Tijdens de geldigheidsduur van de verblijfstitel of bij de verlenging of vernieuwing ervan kan de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de vreemdeling beëindigen en hem, indien dat nodig is, het bevel geven om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat:

1° de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft opgenomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis;

2° de vreemdeling niet meer meewerkt;

3° de gerechtelijke autoriteiten besloten hebben om de procedure te beëindigen.

Het eerste lid is eveneens van toepassing indien de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling als een mogelijk gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid beschouwt of, in samenwerking met de gerechtelijke autoriteiten, van oordeel is dat de medewerking van de vreemdeling bedrieglijk is of dat zijn klacht bedrieglijk of ongegrond is.

Artikel 61/5

De minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die het slachtoffer is van het misdrijf bedoeld in artikel 433quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77bis in de omstandigheden bepaald in artikel 77quater, 1°, uitsluitend voor wat de niet begeleide minderjarigen betreft, tot 5°, tot een verblijf van onbepaalde duur machtigen indien diens klacht of verklaring heeft geleid tot een veroordeling, of indien de procureur des Konings of de arbeidsauditeur in zijn vorderingen de tenlastelegging van mensenhandel of mensensmokkel onder de verzwarende omstandigheid voorzien in artikel 77quater heeft weerhouden. »

3.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij midden 2008 werd aangetroffen in een Thais massagesalon in Wetteren en verklaarde een slachtoffer van mensenhandel te zijn door de eigenaar T.S. (..) die het geld inde via G.V.A. (..) en zijn Thaise vrouw « Cat ». Verder maakte verzoekende partij nog melding van een Thaise vrouw, genaamd « Ann » die zij leerde kennen in Bangkok en een man A.V. (..) die haar in Brussel ophaalde (zie verhoorblad van 17 december 2009 opgesteld door de federale gerechtelijke politie van Dendermonde).

Door het parket werd een onderzoek opgestart en werd verzoekende partij door de dienst vreemdelingenzaken in bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, in toepassing van de bepalingen inzake slachtoffer mensenhandel.

Op 4 december 2013 stelt de Sociale Inspectie naar aanleiding van een controle in een Thais massagesalon in Zonhoven vast dat verzoekende partij aldaar in dienst is. Dit salon wordt uitgebaat door K.M. (..). Er wordt een proces-verbaal opgesteld HA.069.I2.007468.14 lastens voornoemde K.M. wegens inbreuken op de wetgeving deeltijdse arbeid (zie onderzoeksverslag FOD Sociale Zekerheid Sociale Inspectie van 21 januari 2014).

Naar aanleiding van deze vaststellingen beslist de verwerende partij de A-kaart van verzoekende partij niet meer te verlengen en over te gaan tot afgifte van de bestreden beslissing met als motivering :

« Artikel 61/4, §2, 1° de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft genomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433 quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77 bis.

*04/12/2013 : Betrokkene werd op aangetroffen in een massagesalon te Zonhoven (pv HA.I2.007468.14)
11/03/2014 en 09/05/2014 : schrijven van Mevrouw J, Procureur des Konings bij het parket van de procureur des konings te Dendermonde, waarin ons meegedeeld werd dat betrokkene niet langer beschouwd wordt als slachtoffer van mensenhandel. (...)»*

Verzoekende partij kan evenwel gevolgd worden waar zij stelt dat uit niets blijkt dat zij actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft genomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433 quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77 bis. Immers kan inderdaad niet vastgesteld worden dat de uitbater van het massagesalon waar zij door de sociale inspectie werd aangetroffen een vermoedelijke pleger is van het misdrijf van mensenhandel, laat staan dat het hier om dezelfde perso(o)n(en) gaat als degenen die wel degelijk verdacht worden hiervan en waartegen verzoekende partij klacht had ingediend. In de brief van het parket van 11 maart 2014 wordt dienaangaande wel verwezen naar het PV opgesteld door de sociale inspectie maar zoals reeds hoger gesteld, kan hieruit hoegenaamd niet opgemaakt worden dat in casu artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet kan toegepast worden. Dit PV handelt enkel over inbreuken op de wetgeving deeltijdse arbeid. Het komt aan de verwerende partij toe om zich daadwerkelijk te vergewissen van de toepasbaarheid van artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en haar administratief dossier in die zin te stofferen. De gegevens die thans aan de Raad voorliggen, zijn onvoldoende om tot dergelijk besluit te komen.

Voorts, in de mate dat verwerende partij de zinsnede *« 09/05/2014 : schrijven van Mevrouw J, Procureur des Konings bij het parket van de procureur des konings te Dendermonde, waarin ons meegedeeld werd dat betrokkene niet langer beschouwd wordt als slachtoffer van mensenhandel. »* tevens als feitelijk motief aanvoert, dient vastgesteld dat artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, gelet op de bewoordingen ervan, hiervoor niet als juridische grondslag kan gebruikt worden. Het komt de verwerende partij toe om de feitelijke vaststellingen op correcte wijze juridisch te kwalificeren, hetgeen zij nalaat te doen.

Nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier onterecht heeft besloten tot toepassing van artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, kan zij evenmin vaststellen dat verzoekende partij het bevel om het grondgebied moet krijgen omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt voor. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige middelen (onderdelen) niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, bestaat er geen noodzaak tot onderzoek hiervan.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 19 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER